

Пут до успеха

Била је хладна, зимска ноћ. Крај прозора старе, породичне куће, стајала је девојчица, тамне дуге косе, плавих очију, тужног и преплашеног лица. Девојчица се звала Иидора. Била је то десетогодишња девојчица, са мало година а пуно животног искуства. Јако мала је остала без мајке, а отац се убрзо оженио, па затим разболео. Пошто маћеха није много марила за њих, Исидора је морала да брине о свом болесном оцу.

Поред свог болесног оца којег је највише волела на свету, друга њена велика љубав била је љубав према музици. То је заиста била искрена љубав. Не само да је волела, већ је и имала дара за музику који је наследила од своје дивне мајке, која је свирала виолину.

Иако је била јако мала, стално се сећала мајке и њених речи на самрти: „Девојчице моја мала, остављам ти ову виолину и желим да постанеш најбоља виолинисткиња на свету“. Исидора није одрасла као њени вршњаци, није ишла у школу, није се дружила, већ је своје време проводила помагајући болесном оцу. Ноћи је проводила поред прозора, и размишљала је о својој каријери, успеху и популарности. Дању би проводила сате и сате, свирајући виолину у дворишту.

Пролазници су били одушевљени њеним талентом. Пролазили су дани и године, а Исидора је постала девојка. Једног дана лекар је рекао да њен тата може оздравити, али да је за лечење потребно много новца. Она је тада одлучила да крене у велики град како би успела у животу, самим тим и оставрила и мајчину последњу жељу и помогла оцу. Оцу се то није свидело, Исидора је била одлучна. Узела је само своју виолину и пошла у велики град.

Пут до успеха није био лак. Корачала је улицама гладна и жедна али је била упорна. Многи су је задиркивали, она је то трпела и настављала даље, гледајући свој циљ. Спавала је тамо где је задеси ноћ, на клупама у парку, поред пута, где год да се нашла. У једном месту, Исидора је угледала оглас за посао. Помислила је како би било добро да нађе неки посао, не би ли зарадила нешто новца. Ни то јој није пошло за руком. Била је одбијена на сваким вратима, које је покуцала.

-Ох, како сам гладна и жедна! Кад би бар нешто појела. Издржаћу, морам!- говорила је она. Већ је била сва изнемогла. Једног јутра Исидора се нашла у великом граду, окружена непознатим зградама и људима. Била је још у већем страху, али и даље упорна. Узела је виолину и засвирала на улици. Пролазници су били одушевљени и окупљали су се око ње. Пришао јој је неки млади господин и рече : „Девојко, па ти си право чудо! Желиш ли да пођеш са мном? Професор сам виолине и имама свој бенд.“ То је било оно што јој је требало! Није имала избора, а дубоко у срцу је осетила мир и спокој и кренула је са њим. Тај младић јој је ускоро постао и професор виолине. Радио је у школи, у коју је она кренула. Дани су пролазили, а она је постајала све боља и боља. Мало по мало, међу њима се рађала љубав. Исидора је толико напредовала да је убрзо била спремна за свој први

концерт. Младић ју је на првом концерту и запресио. Није била свесна шта се десило. Без размишљања је рекла, да.

Венчали су се и живели срећно до краја живота. Успела је да помогне свом болесном оцу. Победе и успеси су се низали један за другим. Знала је и да је, тамо негде, високо, њена мама јако поносна на њу.

Исидора је доказ како у животу треба бити упоран, ма колико пут до успеха био тежак, победа неће изостати.

Нина Ристић, 2/2

ОШ „Коста Ђукић“, Младеновац